

Arrest

nr. 87 074 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Blijkens het verzoekschrift en de bestreden beslissing dienen de verzoekende partijen op 27 januari 2010 en 26 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 28 februari 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 20 maart 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2010 & 26.12.2010 werden ingediend door :

(...)

+kinderen

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat deze verzoeken ontvankelijk doch ongegrond zijn.

Reden :

-Het aangehaalde medisch probleem van M(...), V(...) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 27.02.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Rusland (Federatie van). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de mogelijks noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.¹

De staat voorziet gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder de aandoening van betrokkene.²

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de eventuele overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens de asielpprocedure³ over een universitair diploma te beschikken.

Eveneens blijkt uit eigen verklaringen tijdens de asielpprocedure dat betrokkenen 10000\$ en 6000 roebel betaalden aan een smokkelaar om naar België te reizen, wat een zekere financiële reserve doet vermoeden.

-Het aangehaalde medisch probleem van M(...), A(...) kan eveneens niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 27.02.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien

deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Rusland (Federatie van). Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.⁴

De staat voorziet gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder de aandoeningen van betrokkene.⁵

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de eventuele overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens de asielprocedure⁶ over een universitair diploma economie/boekhouden te beschikken.

Eveneens blijkt uit eigen verklaringen tijdens de asielprocedure dat betrokkenen 10000\$ en 6000 roebel betaalden aan een smokkelaar om naar België te reizen, wat een zekere financiële reserve doet vermoeden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

¹ IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10

Popovich L, Potapchik E, e.a., Health Systems in Transition, Russian Federation: Health system review, 2011, 75-78 en 113.

² IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10

³ Zie administratief dossier

⁴ IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10

⁵ IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10

⁶ Zie administratief dossier

(...)"

2. Over de rechtspleging

Per aangetekend schrijven van 22 mei 2012 zendt de verzoekende partij een bijkomend stuk, met name een attest van 10 april 2012, opgesteld in het Russisch, met daarbij de Nederlandse vertaling.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat na het indienen van het verzoekschrift nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat de verzoekende partij bovendien niet aantoont waarom zij deze stukken niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met deze stukken geen rekening worden gehouden.

Het attest van 10 april 2012 en de bijhorende vertaling worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel.

3.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

3.3 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen.”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de op 2 juli 2012 gedateerde beschikking opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. De verzoekende partijen verwijzen naar het verzoekschrift.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en het in het verzoekschrift ontwikkelde tweede middel, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen onder meer aanvoeren dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd, daar zij aantonen dat de geneesmiddelen die zij nodig hebben niet te kunnen bekomen in Rusland en dat, zelfs wanneer deze er zijn, zij hiervan geen gebruik kunnen maken gezien hun financiële toestand.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ingegaan wordt op de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de mogelijks noodzakelijke opvolging door een specialist in het land van herkomst, waarbij wordt verwezen naar informatie beschikbaar in het administratief dossier en wat uit deze informatie zou moeten blijken. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad niet beschikt over een administratief dossier, noch over de aanvragen noch over de door de verzoekende partijen voorgelegde medische attesten. De Raad kan zodoende niet nagaan aan welke aandoening de verzoekende partijen zouden lijden, welke geneesmiddelen zij hebben aangevoerd nodig te hebben, of zij één en ander aangaande hun financiële toestand hebben aangebracht en welke informatie precies in het administratief dossier beschikbaar is. Het is voor de Raad aldus onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep dient ingewilligd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN